

[Erik B. Smith]

Jeg tror også, det vil være klogt af os at diskutere, om der fortsat skal være en binding på ca. 50 pct. til genkøb i Danmark af den bilaterale bistandsbevilling. Naturligvis vil det ikke være hensigtsmæssigt, hvis modtagerlandene køber de pågældende varer i Tyskland eller USA, men kan varerne fås i et andet udviklingsland, så vil dansk bistand få dobbelt virkning.

Jeg kan forstå, at jeg skal til at afslutte min ordførelse, og jeg vil slutte af med følgende:

Afrikas akutte katastrofale situation kræver umådelige ressourcer af alle industrialiserede lande. Danmark må støtte en koordineret offensiv indsats gennem FN-systemet, og Danmark må gennem sit bilaterale arbejde og gennem de internationale organisationer, hvori vi har sæde, arbejde for en langsigtet strategi, der giver udviklingslandene muligheder for at udvikle deres eget produktionsapparat, beskytte deres natur og gennem uddannelses- og sundhedsprogrammer sikre en opvækst for de kommende generationer i tryghed og demokrati og med respekt for menneskerettighederne.

Formanden:

Jeg behøver vel ikke at understrege, at rødt er ingen partifarve her. Det betyder, at taletiden er udløbet – på dette sted i hvert fald.

Ahlmann-Ohlsen (KF):

I de senere år har verdens fokus på Afrika været indrammet af nød og elendighed. Misvækst, tørke, hungersnød, AIDS, borgerkrig, autoritære regimer og såkaldte vampyreliters udskejelser har været på den afrikanske dagsorden. I den vestlige verdens øjne er Afrika således et kontinent i permanent krise, et kontinent, som er stormodtager af bistandshjælp, og hvor det ofte kan være svært at se lyspunkter.

Somalia er i denne henseende et forfærdende eksempel på, hvor galt det kan gå. Landet er gået i total opløsning på grund af borgerkrig og tørke. Vi ved, at Somalia ikke bliver det sidste afrikanske land, som havner i denne situation.

Hvad kan vi så gøre, er der overhovedet noget at stille op, og er Afrikasagen i det hele taget noget, vi danskere skal blande os i? Ja, det er det i allerhøjeste grad. Ud over en moralsk forpligtelse til at hjælpe kan Europa ikke i længden leve med, at hele kontinentet syd for

os bevæger sig mod kaos og ustabilitet. Det er let at forudse, at millioner af flygtninge f.eks. vil søge mod Europa, når alt håb om blot en nogenlunde tålelig tilværelse i store dele af Afrika ligger i ruiner.

Hvor skal der sættes ind for at rette op på den triste udvikling? I Det Konservative Folkeparti mener vi, at det først og fremmest er befolkningerne i de afrikanske lande, som skal skabe grobunden for en positiv udvikling. Alt er ikke håbløst, og under de rette betingelser vil mange af landene kunne opnå en særdeles positiv udvikling. Vesten skal ikke gøre sig til herremand over Afrika ved at diktere en given udvikling, men vi skal turde stille krav i forbindelse med hjælpeindsatsen. Vi skal kræve respekt for menneskerettighederne, øget demokratisering samt indførelse af markedsøkonomi. Den langsigtede målsætning skal være et stabilt afrikansk kontinent, som er i stand til at stå på egne ben uden hjælp udefra i nævneværdig grad.

Vi skal hjælpe ad to veje: via en direkte indsats i Afrika i form af nødhjælp, når der er behov herfor, samt via en effektivisering af den traditionelle bistands- og udviklingshjælp. Bl.a. skal vi etablere en udviklingspolitik, som baserer sig på de lokale befolkningers egne aktiviteter, og som tager hensyn til de afrikanske samfunds forskelligheder. Men der er også voldsomt behov for en mere indirekte indsats i form af ændringer af strukturerne i det internationale økonomiske system, for det er et faktum, at skævheder i det globale økonomiske system har en ikke uvæsentlig del af skylden for problemerne i Afrika. Disse skævheder har medvirket til, at befolkningerne er blevet presset til det yderste.

Afrika er f.eks. det ulandskontinent i verden, som er mest afhængigt af råvareeksport, en afhængighed, som har vist sig at være katastrofal i en periode, hvor vi har set et stærkt forringet bytteforhold, faldende råvarepriser, faldende landbrugspriser og øget genanvendelse af råvarer i de rige lande.

Siden midten af 1960'erne har de afrikanske lande næsten fordoblet deres eksport, men samtidig er bytteforholdet blevet forringet med over 40 pct. Resultatet er så, at Afrika på trods af en fordobling af produktionen reelt intet har vundet. Samtidig er det et problem, at ulandene, herunder også Afrika, ikke har fri adgang